

камъ него. Като бѣ іоще дѣва носила го бѣ много время укаченъ на шіята си; послѣ като быде майка укачи го на дѣтската шія. Понеже, като бѣ непраздна и изоставленна, гледаше често образа на блаженнаго пустынника, дѣтето бѣ получило отъ това нѣкое подобіе на него святець, за това и го назва съ името и го положи подъ покровителството на того отшелника, кой-то живѣ далечъ отъ челоуцы-те, отъ които и она бѣ пострадала измама и послѣ изоставленіе. Виргинія като взе образче-то отъ Павеловы-те руцѣ, рече му съ страсть: “ Брате мой никогда не ще ми ся грабне ни- “ то ца заборава че ми си далъ само-то нещо, “ кое-то имашъ на тойзи свѣтъ. Павелъ удер- знованъ отъ любезно-то това поведеніе, и отъ таково ненадежно возвращеніе на волно сооб- ращеніе и любовь, пожела да я цѣлуви; тя о- баче ся отсрани, като птичка, и го остави слысанъ и безъ да доразумѣва това своенрав- но обхожденіе. . . . .